

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. II. Vtrum possit conferri valida absolutio per solum verbum Absolvo:
& tandem per solum: Etiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

tio argumenti quo Recentiores solent probare, & (ut ipsi putant) demonstrare, Sacramentum hoc non posse esse validum & informe: nempe quia forma falsificaretur ex defectu verificativi, quia non conferret de presenti absolutionem, seu effectum aliquem physicum, qualem putant debere semper conferri, nempe vel Gratiā, vel Characterem. Patet responsio ex dictis, negando hoc esse necessarium; & habetur instantia manifesta in Sacramento Matrimonij valido & informi: in quo aliud non producit quam actio Ministri, nempe consensus internus & externus: effectus autem moralis obligationis nihil aliud physicum superaddit, quam Decretum Dei approbativum; hoc autem à Sacramento non producit: & tale decretum etiam in Sacramento Pœnitentiæ adest, nempe sententia divina approbativa sententiæ Ministri, juxta promissionem Christi: *Quicumque solveritis super terram erunt soluta & in Cælis*. Itaque argumentum illud Recentiorum, quod acceperunt ex P. Esparza, non evincit intentum. An autem ex alio capite repugnet Sacramentum Pœnitentiæ validum & informe, dicetur infra.

CONTROVERSIA II.

Virum possit conferri valida absolutio per solum verbum, Absolvo; ac tandem per solum, Etiam.

977. **C**ommunissima DD. Sententia est, ad minimum requiri duas voces: *Absolvo te*: quæ posita sunt in Florentino Concilio. Nihilominus Sotus in 4. d. 22. q. 1. a. 1. §. postremum: putat sufficere in aliquo casu verbum, *Absolvo*, consentit Henricus Henriquez l. 1. c. 11. n. 1. lit. *Marginali B. §. solum*: Hunc secutus nuperimè est (nec alium scio) Recentior ille Hispanus, qui vi replicarum adactus tandem eò progressus est, ut fateretur (salvo tamen meliore judicio) fore validam absolutionem, si quis interrogatus à pœnitente: *absolvisme me à peccatis istis quæ enumeravi?* responderet: *Etiam*. Cardinalis de Lugo d. 13. n. 25. ait, certum esse quòd talis absolutio non valeret. Rationem à priori hujus certitudinis non invenio: auctoritate tamen permotus conabor respondere ad ea, quæ pro se quasi evidentia & innegabilia assertit ille doctissimus Recentior, cujus Sententiam censurâ afficere non audeo, cum Romæ sit tradita. illud solum adverto, Recentiorum hunc in suis thesibus de Sacramento Pœnitentiæ hanc sententiam non ponere expressè; sed potius dicere: Formam hujus Sacramenti consistere essentialiter in his verbis: *Absolve te à peccatis tuis*.

Rationes, quas pro sua sententia assertit, ejusmodi sunt, quæ neminem hæcenus latuerunt, sed nemo eas vrsit valde, quia omnes supposuerunt, auctoritati communi plus esse in hoc puncto tribuendum, quam rationibus desumptis à paritate actionum humanarum. Videamus illas.

978. Probat ergo assertionem 1. Verbum *absolvo*: prolatum in illis circumstantijs (æque post enumerata peccata per modum confessionis) significat absolutionem à peccatis hujus auctoris rei præsentis & accusati apud Judicem ex institutione & vñu hominum: ergo est sufficiens forma consequentia patet ex dictis (inquit) & antequam probat sufficere ipse quotidianus consuetus hominum, & vñs frequentissimus in institutione humana; non enim aliam significationem pro forma absolutionis expectari Christus Dominus, quàm quæ oritur, vel consistit in vñu hominum: si quis petat à Petro librum: Petro respondente *domo*: certe nullus est, qui non dicat, Verbum *Domo* in illis circumstantijs evidenter significasse omnibus audientibus donationem libri, & non alterius rei factam petentis voluntatem. quod si petisset donari sibi debitum mille aureorum, eodem verbo: *Domus* prolatum, non audientes jurati deponere possent, Petrum solvisse suum debitorem à debito mille aureorum. Certe in hac re Grammatici potius consulendi essent, quàm Theologi. ita ille.

Respondeo concessio antecedente nego consequentiam; & nego eam ab hoc auctore vocum probatam esse. Probaverat quidem (quod nemo negaverat) à Christo Domino assumpta esse verba secundum significationem quam habent in hominum institutione: sed nunquam potuit, quòd Christus assumpserit verba vocalia cum circumstantijs non vocalibus, per quæ in vñu & familiari conversatione hominum significatione vocum incompleta solet compleri: hoc autem nunquam probatum est, aut ab illo probari potest, quia nemo negaverit, potuisse Christum sumere pro forma pura verba vocalia, significatione completè absque admissione circumstantiarum, prout fecit in alijs Sacramentis (excepto Matrimonio): si Christus hoc facere potuit, cur quæstio facti, an defacto fecerit. Hæc quæstio non est resolvenda ex vñu hominum, aut à traditionibus, sed ex traditione, quæ per auctoritatem & consensum doctorum innoscitur, quorum nullus non improbatet absolutionem factam per verbum: *Etiam*. Quod si de hoc Sacramentali iudicio dicere licet quod in iudicijs humanis scire certum est, quidni ergo poterit scire certum est, quidni murus absolvere per solos murus, non potest homo murus dimittere debitum (solum murus) quidni poterit absolvi absens, petens absolutionem per procuratorem, ut sit in iudicijs humanis? quidni poterit absolvi qui nunquam interfuit? quidni poterit absolvi post mortem? quid in his & similibus recurrendum est ad Christi institutionem specialem, quæ voluit hunc iudicium aliquid inesse speciale: Deinde cur non valde Baptismus per solum verbum *Etiam*: si quis rogaret, ut affunderem aquam & baptizarem illum in Nomine Patris & Filij, & Spiritus S. non quid Joannis baptismus collatus petenti, etiam sine vocibus valuisse, nunquid servo roganti non

numissionem satisfaceret, si dominus responderet:
omnino

979. Probat assertionem 2. Ideo in communi Sententia non requiruntur essentialiter verba, *à peccatis tuis*, sed sufficiunt *absolvo te*: quia ex circumstantiis constat, esse absolutionem à peccatis. ergo etiam communis sententia debet fieri, significationem formæ compleri per circumstantias: nam verba *Absolvo te*, sunt indifferentia ad significandam absolutionem vel à peccatis vel à censuris, &c. Hoc argumentum speciosius est priore, & pridem me aliisque vexavit. Nihilominus dupliciter responderi potest. 1. ex hoc plus non probari, (si quid probatur) quàm quoddam Christus illas circumstantias assumpserit pro complemento formæ, quas ex communi auctoritate, fundatâ in verbis Conciliorum, colligimus sufficere cum verbis, *absolvo te*, ut determinatè significant absolutionem à peccatis. De exprimenda autem persona, & ejus præsentia, habemus auctoritatem cogentem, fundatam in traditione perpetua. 2. Tamen 2. Negando quoddam circumstantiæ compleant significationem, determinando illam ad absolutionem à peccatis. Aliud est, significationem esse completam ad significandum objectum A. determinatè: aliud, quoddam absque externis circumstantiis constet de quo objecto sit sermo. Nam sensus verborum æquivocorum est perfectus, & tamen determinatio ad unum sensum provenit ab intentione loquentis. v.g. vox Petrus est æquivoca ad plures Petros. & tamen completè significat Petrum A. ex intentione loquentis, licet non nisi ex circumstantiis possit alijs innotescere hæc intentio & determinatio. DICO ergo: verbum *Absolvo* esse æquivocum, & non univocum ad absolutiones diversi generis & ordinis, habere tamen sensum perfectum, sed determinandum ad unam materiam præ alia ex intentione Ministri. Respectu personarum verò absensium & præsentium non est æquivoca, sed univoca, sicut est *Homo*. Quare ut significet completè personam præsentem, debet præsentia exprimi, quod non fit sine particula demonstrativa, *Te*: vel æquivalente.

Quoddam vox: *Absolvo*: sit æquivoca ad absolutionem à vinculo peccati, & à vinculo

excommunicationis, declaro dupliciter. primò sic. quando vox respectu plurium est æquivoca, tunc synonymorum est eadem significatio: v.g. vox *gladius* omnibus illis potest applicari, quibus vox *Ensis*, quæ est synonyma. quando autem vox est æquivoca, tunc synonymum unius significationis non potest applicari alteri. sic vox *canis* respectu canis terrestris est synonyma cum animali latrabili, quæ definitio non convenit syderi quod etiam dicitur canis. Item vox Petrus respectu Petri A. est synonyma cum hoc: *Filius primogenitus Consulis A.* hoc non convenit alijs qui vocantur *Petrus*. Iam ad propositum nostrum: vox *absolvo*, quæ primitivè est imposita absolutioni à vinculis corporeis, habet æquivocum sensum respectu absolutionis à peccatis: nam hæc absolutio est synonyma cum voce: *Condone: Ignosco*. hæc autem voces non conveniunt absolutioni à vinculo corporeo. Item est æquivoca respectu absolutionis à Censuris: nam hæc absolutio non est ex se & essentialiter condonatio (quando enim reus est emendatus, debetur) sed est restitutio, & æquivaleret huic: *Restituo te Ecclesiæ &c.*

Declaro 2. per exempla simillima. 1. vox *Transmitto* est æquivoca ad Transmissionem rei corporalis, v.g. litterarum, & ad Transmissionem quæ fit in disputationibus, quando transmittuntur propositiones, & ad transmissionem quæ quis dissimulat, & non revocat ad animum injuriam ab alio illatam: ratio est, quia in primo sensu est synonyma cum hac: *mitto de loco in locum*: qui sensus reliquis non convenit. in secundo sensu idem est ac: *accepto tanquam si esset vera*. qui sensus etiam reliquis non convenit.

Secundum exemplum sit in voce, *Retorqueo*, quæ quatenus dicitur de retorsione corporea, habet utique alium sensum, quàm quando dicitur de retorsione argumenti, quod idem est ac, ostendo argumentum etiam tibi solvendum. Et iterum alium sensum habet, quando dicitur de Retorsione Iudiciali Injurie, cujus sensus est: volo ut tu habearis pro tali qualem me dicis, donec probes &c.

